

“A pesar de tot, guanyarem”

MIQUEL PAVERAS

Pilar Costa Serra (Eivissa, 1967), advocada de professió, es donà a conèixer políticament fora de les fronteres d'Eivissa el 1996. Com a independent es posà al capdavant d'un experiment inèdit: la candidatura d'electors Eivissa i Formentera al Senat, que comptà amb el suport absolut de tota l'esquerra de les Pitiüses. D'ençà les primeres eleccions al Senat (1977), a Eivissa l'acta de la cambra alta sempre havia estat per a la dreta. La unitat progressista va trencar la tradició. Costa era elegida senadora. Tot d'una passà a simbolitzar —d'una manera semblant a Ciutadans pel Canvi de Catalunya— una nova manera de fer política: unitària, oberta, amb el suport dels partits, però sense les cotilles que imposen els aparells orgànics i, per tot això mateix, fresca i nova. L'èxit animà les organitzacions d'esquerra amb vista a les eleccions autonòmiques del 1999. No sense dificultats, a la fi PSOE, Els Verds, EU, ENE, ERC i grups d'independents acordaren de fer una coalició. Naixia així el Pacte Progressista d'Eivissa, que recollia l'esperit i en certa manera la forma de la candidatura d'electors al Senat de tres

Pilar Costa, símbol de la unitat de l'esquerra pitiüsa, abandona la política.

anys abans. Per simbolitzar i alhora personalitzar la voluntat expressa de ser una aposta oberta, moderna i allunyada dels aparells dels partits, oferiren a Costa d'encapçalar la candidatura. No s'ho pensà. L'èxit novament va somriure a la unitat progressista. Pilar Costa es convertí en presidenta del Consell d'Eivissa i Formentera, ja que el Pacte assolí l'empat en escons per Eivissa i l'experiment germà de Formentera, la COP (Coordinadora d'Organitzacions Progressistes), el decisiu diputat que tria l'illa. La victòria de Costa i de la unitat de l'esquerra pitiüsa va provocar un efecte encara molt més important: evitava la majoria absoluta del PP a Balears i permetia el Pacte de Progrés. Aquesta fou la primera —i fins ara única— vegada en què les Illes Balears han tingut un govern

progressista, en aquest cas encapçalat per Francesc Antich.

Fa tres setmanes el PSOE d'Eivissa decidí liquidar el Pacte Progressista i, a més, presentar-se sol a les eleccions de maig de l'any vinent. Trencava així la tradició de dotze anys d'unitat progressista. Pilar Costa anuncià poc després que abandonarà la política després de finalitzar aquesta legislatura.

—Potser és sobrer demanar perquè ha pres aquesta decisió...

—Bé, és per un cúmul de noves circumstàncies. Però es pot dir que bàsicament per una: vaig començar i desenvolupar la meua activitat política en la unitat de l'esquerra. Ara les noves circumstàncies han impedit que això sigui possible i que les diferents forces han optat per noves fórmules electorals. Això és molt legítim, però jo, que no hi estic d'acord, me'n vaig.

—A on?

—A treballar d'advocada, naturalment, i a col·laborar amb qui m'ho demani per ajudar a vèncer el PP a les pròximes eleccions. Objectiu que, vull deixar-ho clar, estic segura que assolirem.

—No cal que faci propaganda, ja gairebé no és política.

—No, no ho és. Estic segura que guanyarem.

—Vostè ajudarà Eivissa pel Canvi [la candidatura que presumiblement aplegarà EU, ERC, ENE a més d'alguns independents] o el PSOE?

—A veure, ningú no m'ha demanat res i jo sóc encara diputada adscrita al grup socialista. Si passa, que em demanin ajuda, ajudaré encantada qualsevol organització d'esquerra en la mesura de les meves possibilitats. No necessàriament un partit. La meua futura col·laboració amb l'esquerra pot concretar-se de moltes maneres i no em presentaré a les eleccions, que, vull insistir-hi, guanyarem.

—Veig que és avui molt diplomàtica i que toca posar en escena una mena d'optimisme antropològic —estil Zapatero—, el qual...

—[Riu.] No, no, ho crec de veritat

—Ja... bé, optimisme, deia, que xoca contra una elemental anàlisi racional. La llei d'Hondt, com que Eivissa només tria dotze diputats, afavoreix molt el partit més votat, sempre el PP, i si el progressisme s'esquartera, corre el risc seriós de diluir qualsevol possible efecte erosiu que hagi tingut per al PP la contestació de les autopistes.

—Sí.

—I?

—És així. Jo ho veig igual que vostè. N'estic segura. Però hi ha gent, en tots els partits, que ho nega.

—Això és negar-se a veure la realitat.

—Sí. A tots els partits, i remarco a tots, hi ha gent que està convençuda que és molt més fàcil recollir vots per separat i fer una coalició postelectoral que no pas anar junts.

—Però això no té res a veure. Es tracta de la simple aplicació de matemàtica electoral. Tota la resta no val per a res.

—Estic completament d'acord amb vostè. Estic segura que és així, ja li ho he dit, però...

—I encara diu que guanyarà l'esquerra?

—A pesar de tot, guanyarem.

—Se sent dolguda pel que ha passat?

—No, no, en absolut. Jo som una privilegiada. He tingut l'honor, l'orgull i el privilegi de protagonitzar el canvi polític a les Pitiüses. Per tant, només tinc paraules d'agraïment als partits que m'han donat aquesta oportunitat, perquè, cal recordar-ho, confiaren en mi sense que jo estigués —ni ho estic ara— afiliada a cap partit. I ara, a l'hora d'abandonar, me'n vaig contenta pel que he fet, contenta pel que m'han permès fer els partits i de cap manera ho faig amb un cop de porta.

—A la primera entrevista que li vaig fer, cap a l'any 1997, quan era senadora, m'explicà que la fórmula d'unitat progressista era el futur, que permetia obrir els partits, en línia amb els Ciutadans pel Canvi... Deu anys més tard no queda res d'aquesta obertura: els Ciutadans, en fi, més morts que vius; vostè se'n va; la batllessa de Sant Boi denunciava fa unes setmanes en aquest setmanari el poder de l'aparell dels partits...

"Me'n vaig contenta pel que he fet, contenta pel que m'han permès fer els partits"

—La vaig llegir, aquesta entrevista: impressionant, eh?

—Contesti'm.

—[Riu.] A veure, no cal caure en un discurs de descrèdit dels partits. Ni pensar —com a vegades passa— que hi ha una mena de dues categories de gent que es dedica a la política: militants i independents, establint una diferència subtil i implícita de "qualitat" en favor dels segons. No. En absolut no és així. Els partits són canals constitucionals de la participació popular en política. Per tant, cal respectar-los. I als militants, també. Ara bé, hi ha moltes maneres d'actuar dels partits. Crec exactament el mateix que el que li explicava

a vostè fa deu anys. Potser som massa idealista, però ho crec fermament: els independents també ens hem de poder dedicar a la política, a través dels canals dels partits, perquè això, entre altres coses, enriqueix la vida política.

—És l'hora dels adéus, moment adient per recordar el millor i el pitjor de dotze anys de vida política.

—El pitjor, sens dubte, va ser el trencament amb Els Verds en el Pacte i el Consell. El millor, sens dubte també, aquella inoblidable victòria del 1999, que a pesar de tot estic segura que haurà marcat el futur de l'esquerra pitiüsa i balear.

Miquel Payeras